

Arrest

**nr. 66 261 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHRIJVER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 november 1988.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze op 21 april 2010 het Rijk binnengekomen. Op 22 april 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij werd gehoord op 4 maart 2011.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Koemyks-Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 13 november 1988 in Khasavyurt (Dagestan). U woonde in het gehucht Aerodrom, vlakbij Khasavyurt. Op 20 of 21 maart 2010 reed u 's avonds met de wagen naar Khasavyurt. Aan de kant van de weg zag u twee lifters staan. U nam hen mee in uw wagen. Twee kilometer verder werd u door de politie gestopt voor een controle. De politieagenten stelden vast dat de twee lifters geseind stonden. De politieagenten duwden u op de grond en gooiden u in een politiewagen. U werd samen met de twee lifters naar de stedelijke afdeling van de politie in Khasavyurt gevoerd. Daar werd u naar een aparte cel gebracht. De volgende ochtend werd u ondervraagd door een rechercheur. Hij vroeg u onder meer waar uw militaire basis was en waar de wapens en bommen bewaard werden. Hij toonde u ook foto's en vroeg wie de mensen op de foto's waren. Daarna dwong men u een aantal documenten, waaronder enkele blanco, te ondertekenen. Een aanwezige politieagent bedreigde u en zei dat hij u ging vermoorden. U weigerde de documenten te ondertekenen. U zei dat u niets met de twee lifters te maken had en dat u ze enkel in uw wagen had meegenomen. U werd geschopt door de politieagent en terug naar uw cel gebracht. Daar verbleef u twee of drie dagen, tot u werd vrijgelaten. Uw vader had voor uw vrijlating 15.000 dollar betaald aan een advocaat.

Enkele dagen na uw vrijlating ontmoette uw vader een kennis in een politieafdeling. De kennis vertelde uw vader dat ze u niet met rust zouden laten en opnieuw zouden aanhouden. De kennis raadde uw vader aan om u naar een verre plek buiten de Russische Federatie te sturen.

Op 17 april 2010 verzocht uw smokkelaar Tanja u telefonisch om naar Moskou te komen. U verliet Dagestan uiteindelijk op 18 april 2010. Vanuit Khasavyurt vertrok u met de bus naar Moskou, waar u op 19 april 2010 aankwam. U overnachtte er bij uw smokkelaar Tanja. De volgende dag vertrok u in haar gezelschap met een andere bus naar België. Op 21 april 2010 kwam u in België aan. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kreeg met de politie nadat u twee door de autoriteiten gezochte lifters in uw wagen meenam.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielaanvraag. U herinnerde zich bijvoorbeeld niet of de politiecontrole, die de aanleiding vormde voor uw problemen, op een weekdag of in het weekend plaatsvond (CGVS, p. 14). Voorts bleef u opvallend vaag over de politieagenten die u controleerden en vasthielden, alsook over de rechercheur die u ondervroeg. U kende hun namen niet en bleef onduidelijk over hun functie en over de politieinstantie waartoe ze behoorden (CGVS, p. 15, 17 en 22). Ook over uw vrijlating kon u opvallend weinig details geven. Zo wist u niet hoe uw ouders u gevonden hebben, waarom u werd vrijgelaten, welke rol de advocaat in uw vrijlating speelde en hoe die advocaat heette. U deed ook geen poging om deze informatie te achterhalen (CGVS, p. 19-20). Bovendien had u er geen idee van of de advocaat die betrokken was bij uw vrijlating, dezelfde was als de advocaat die uw vader de brief opstuurde, waarover verder sprake is (CGVS, p. 20). U kon tevens opmerkelijk weinig informatie geven over de ontmoeting van uw vader met zijn kennis na uw vrijlating en over de naam en functie van deze kennis (CGVS, p. 21). Aangezien deze kennis uw vader ervan overtuigde om u uit Dagestan weg te sturen, is het verbazend dat u over deze kennis niets zou weten. Ook over de keren dat politieagenten bij uw ouders op zoek waren naar u, kon u maar weinig informatie geven (CGVS, p. 23-24).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag sterk aangetast.

Daarenboven kon u de Belgische asielaanvraaginstaties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar twee brieven voor die uw vader naar uw adres in België heeft opgestuurd. De eerste brief betreft een antwoord van het openbaar ministerie in Khasavyurt op een door uw vader bij hen ingediende klacht. In de tweede brief legt advocaat R. A. UMAEV van het Dagestaanse advocatenkantoor "Svoboda" uit dat hij niet kan helpen omdat u momenteel gezocht wordt. Eerst verklaarde u dat u de brieven niet gelezen had, later verklaarde u dat de brieven toch één keer gelezen had (CGVS, p. 23). Het is echter opvallend dat u cruciale informatie die in de brieven vervat zit, niet kon weergeven. Zo wist u niet wat er na uw vasthouding met de twee lifters gebeurd was (CGVS, p. 20), terwijl in de brief van de advocaat duidelijk vermeld wordt dat ze tot een opsluitingstraf van respectievelijk 14 en 9 jaar veroordeeld werden. Daarnaast beweerde u de namen van de twee lifters niet te kennen (CGVS, p. 14 en 24), terwijl hun namen letterlijk in de brief van het openbaar ministerie vermeld worden. U verklaarde dat dit enkel in de twee brieven vermeld wordt, maar dat u zelf hun namen niet kende en u zelf niet wist wat er met hen achteraf gebeurd was (CGVS, p. 23-24). Deze verklaring is ontoereikend. Aangezien het hier de twee personen betreft door wie u geassocieerd wordt met Wahabieten, waardoor een strafzaak tegen u werd geopend, kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze informatie. U herinnerde zich ook niet op welke dag de

politiecontrole precies plaatsvond (CGVS, p. 14), terwijl ook deze informatie letterlijk in de brief van het openbaar ministerie staat. Bovendien kon u niet verklaren waarom u de brieven pas één à anderhalve maand geleden, dus in januari 2011, in België ontving, terwijl de brieven in juli 2010 en september 2010 gedateerd werden (CGVS, p. 7). Al deze elementen doen een ernstige twijfel over de authenticiteit van deze twee brieven ontstaan. Deze twijfel wordt nog versterkt door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd en waaruit blijkt dat een medewerkster van de orde van Advocaten van de Republiek Dagestan niet op de hoogte was van het bestaan van advocatenkantoor "Svoboda" in uw stad.

U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw problemen vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in beslag werd genomen door politieagenten tijdens het door u aangehaalde incident (CGVS, p. 8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (geboorteakte en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze twee documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Met betrekking tot uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Dagestan met de bus naar Moskou reisde. In Moskou vertrok u met een andere bus naar België (CGVS, p. 9 en 12). U was tijdens deze reis uitsluitend in het bezit van uw rijbewijs, uw geboorteakte en een door een notaris afgeleverd vervangingsdocument ter bewijs van uw identiteit (CGVS, p. 9). Dit vervangingsdocument kon u niet voorleggen aan de Belgische asielinstanties omdat u dit document aan uw smokkelaar moest afgeven. Onderweg tussen Rusland en België waren er controles. Tanja, de smokkelaarster die u tijdens uw reis naar België begeleidde, toonde documenten voor u. U weet echter niet welke documenten zij voor u voorlegde. U weet ook niet of er valse documenten voor u werden aangemaakt. U verklaarde verder dat u niet werd ingelicht over wat u moest doen in geval van problemen. Tanja had gezegd dat als iemand vragen zou stellen, zij wel zou antwoorden (CGVS, p. 11). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 8-9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de

autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt er geconcludeerd dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt. De beslissing van verwerende partij om de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren berust op verschillende motieven. Ten eerste omdat de verzoekende partij onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielaanvraag. In de bestreden beslissing worden deze elementen weergegeven. Daar deze elementen de kern van het asielaanvraag raken, kon redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen. Daarenboven kon de verzoekende partij de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die ze verklaarde gekend te hebben. Hierop worden de neergelegde documenten besproken in de bestreden beslissing. Ten derde wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat een medewerkster van de orde van Advocaten van de Republiek Dagestan niet op de hoogte was van het bestaan van advocatenkantoor "Svoboda" in de stad van de verzoekende partij. Nochtans legt de verzoekende partij een brief neer die uitgaat van genoemd advocatenkantoor. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring van de verzoekende partij dat het intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstap, in beslag werd genomen door politieagenten tijdens het door u aangehaalde incident (CGVS, p. 8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat de verzoekende partij haar intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van het asielaanvraag nog verder in het gedrang. Daarna wordt in de bestreden beslissing verder ingegaan op de door de verzoekende partij voorgelegde documenten (geboorteaakte en rijbewijs) en gesteld dat ze niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze twee documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde problemen. Voorts wordt er ingaan op de situatie van Tsjetsjenen in Dagestan en geconcludeerd dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het asielaanvraag te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij het motief waarin gesteld wordt dat het bijna onmogelijk is om de EU te betreden zonder geldig reisdocument. De verzoekende partij wijst erop dat zij beroep gedaan heeft op een mensensmokkelaar en dat duizenden personen de EU-grenzen oversteken via vrachtwagens of illegaal transport en met de hulp van mensensmokkelaars. De Raad wijst erop dat de verwerende partij deze verklaringen onderbouwd heeft aan de hand van documenten die in het administratief dossier opgenomen zijn. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat aan de grenzen van de EU en aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoort controles uitgevoerd worden. De stelling van de verwerende partij is niet een loutere blote bewering. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht opmerkt heeft de verzoekende partij verklaard dat zij met een reguliere bus naar België gereisd is en dat aan de controles de smokkelaarster documenten voor de verzoekende partij toonde. De verzoekende partij heeft bijgevolg geen gebruik gemaakt van illegaal transport. Er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaring van de verzoekende partij dat zij zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen. De verwijzing naar illegale binnenkomst, terwijl de verzoekende partij beweert dat de controles niet persoonlijk zouden zijn geweest, kan deze vaststellingen geenszins wijzigen en mist feitelijke grondslag. Bovendien is dit motief niet het determinerende motief van de bestreden beslissing.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij verschillende stukken toe met name een kopie van een stuk waarvan zij verklaart dat deze het binnenlands paspoort, een arrestatiebevel/bevel tot aanhouding aan haar gericht en een attest van de burgerlijke stand waaruit haar domicilie in Dagestan blijkt, betreft. Aan de hand van deze documenten wil de verzoekende partij een aantal van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en staatlozen staven. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat deze documenten in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld zijn en niet vergezeld zijn van een eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen. Dit wordt ter zitting medegedeeld aan de partijen.

Ten overvloede wordt er ook op gewezen dat deze documenten kopieën betreffen en dat kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts dient er vastgesteld te worden dat met het voorleggen van een kopie van een aantal stukken waaronder het binnenlands paspoort, de verzoekende partij het vermoeden in de bestreden beslissing dat de zij haar internationaal paspoort, waarvan ze beweert er nooit één gehad te hebben, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij haar land heeft verlaten, verborgen te houden, niet weerlegt. Betreffende het arrestatiebevel/ bevel tot aanhouding wordt opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient dit onderbouwd te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing die niet

weerlegd worden door de verzoekende partij, is dit *in casu* niet het geval. Tot slot dient er in dit verband er ook op gewezen te worden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er zou getwijfeld worden aan het feit dat de verzoekende partij in Dagestan woonde.

Voorts stelt de verzoekende partij dat haar gezegden niet vertaald werden door een Tsjetsjeense tolk, zoals zij verzocht had, maar door een Russische tolk. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij de indruk had dat de tolk stelling innam omtrent haar asielrelaas en niet alles gedetailleerd en correct vertaalde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar taalkeuzeformulier verzocht heeft om de bijstand van een Russische tolk. In het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij als taal van oorsprong het Russisch aangeduid. Derhalve kan niet worden ingezien hoe het Commissariaat-generaal ervan op de hoogte zou kunnen zijn dat de verzoekende partij om een Tsjetsjeense tolk zou hebben verzocht. De door de verzoekende partij aangevoerde vertaalproblemen blijken geenszins uit het administratief dossier. De verzoekende partij kreeg ruimschoots de tijd om haar relaas uiteen te zetten: haar verklaringen beslaan 25 bladzijden. Bovendien verklaarde de verzoekende partij hieraan niets meer te willen toevoegen. De verzoekende partij heeft nagelaten, alhoewel zij de kans daartoe had, enige opmerking of enig voorbehoud te formuleren met betrekking tot de tolk en verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat zij de tolk die haar bijstond bij het verhoor heeft begrepen (zie administratief dossier, stuk 3).

Waar de verzoekende partij stelt dat de tolk stelling zou hebben ingenomen omtrent haar asielrelaas, wordt erop gewezen dat de tolk neutraal is en er geen persoonlijk belang bij heeft om de verklaringen van de verzoekende partij niet of onjuist weer te geven. De verzoekende partij beperkt zich bovendien tot een blote bewering, zonder ook maar op enige manier aan te tonen waar de tolk stelling zou hebben ingenomen of niet volledig zou vertaald hebben. Derhalve toont de verzoekende partij niet aan dat er tijdens het verhoor communicatiestoornissen zouden zijn geweest of dat de tolk niet gedetailleerd en correct zou hebben vertaald.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar een situatie in Dagestan van willekeurig geweld tegen burgers in tegenstelling tot wat is vastgesteld in de bestreden beslissing, wordt erop gewezen dat zij zich beperkt tot een blote bewering die niet afdoende is om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt, te weerleggen of te ondergraven. De verzoekende partij dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat *in casu* niet het geval is.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN